

3 giờ sáng

Minh Gia Huy bật dậy giữa cơn mê màng, quả là một đêm khó ngủ nữa của anh. Thường ngày anh cũng chẳng ngủ được bao lâu, dù là ở tuổi 25 trông anh vẫn không còn gì vẻ tươi tắn của thanh xuân cả.

Tiếng tiếng chân di chuyển xuống lầu một cách một vội vã đánh dấu một ngày làm việc mệt mỏi của Huy. Cạch cạch. Địa điểm làm việc hôm nay là chung cư Văn Lâm, người gửi yêu cầu là bà Lâm Tô Hồng làm cho ông.. thường thì anh không cần biết tên người đã khuất. Minh Gia Huy làm nghề thầy pháp, cả nhà anh từ ông, chú tới ba anh hầu hết gắn bó với nó, ba đời đều làm công việc này. Chủ yếu anh sẽ vẽ bùa, bói tâm linh, làm hình nhân, cúng cầu siêu cho người nhà của khách hàng. Công việc của anh không cần chọn giờ lành hay điểm phong thủy để có thể thực hiện, đây giống như một nghi thức xưa để thanh tẩy không gian xung quanh hoặc trấn tạm, bảo vệ linh hồn người mới ra đi khỏi những cám dỗ lôi kéo bắt hồn đi xa. Việc này làm lúc nào cũng được, ở đâu cũng được nhưng chỉ áp dụng được với những người được phát hiện khi rời xa trần thế từ 10 tiếng trở lại. Tất nhiên nghề tâm linh nào cũng có quy tắc riêng của nó cả, nghề này cũng không ngoại lệ.

Sau độ 30 phút lái xe, Minh Gia Huy cũng đỗ được trước chung cư Văn Lâm- nơi bắt đầu công việc hôm nay của anh. Sảnh tối om, chẳng lấy một bóng người nhưng ạn thì đã quen rồi nên chẳng còn sợ như hồi mới vào nghề. Anh chỉnh lại trang phục thật lịch sự trước gương gần chỗ cửa thoát hiểm. Minh Gia Huy trong gương thật mệt mỏi làm sao, quầng thâm cùng chiếc mắt hơi đỏ vì ngủ không đủ giấc. Trái lại mặt anh lại khá bầu bĩnh hơi lạ so với tổng thể. Chiếc cửa sắt cũ kỹ, rỉ sét ngăn giữa thang máy các tầng cột kết lạnh tanh làm khó để Huy trong lúc mở cửa. Trong lúc chờ thang máy di chuyển, anh tranh thủ xem lại yêu cầu của khách hàng. Hình nhân tròn bộ, thêm một áo quan giấy. Rồi, anh nắm chặt chiếc điện thoại trong tay lại nghĩ ngợi về chuyện trước khi đến đây. Lúc nhận đơn, bà Tô Hồng có đọc rất đầy đủ về lí lịch của ông nhà nhưng đến đoạn tên thì Minh Gia Huy ngắt đi. Ban đầu bà có chút bất ngờ hỏi rằng “cậu không cần biết tên chồng tôi sao ?” anh chẹp miệng nói trả lời rằng anh không được biết tên người được làm lễ. Quy tắc thứ 10, không được nghĩ về tên người làm lễ trong lúc làm hình nhân, nên anh sẽ tránh biết tên để không bị lẩn trong lúc làm việc.

Lên đến căn chung cư cũ, anh gõ nhẹ lên cửa. Chiếc cửa bật nhẹ ra như không hề được đóng lại, anh lẩm nhẩm xin phép người nhà trước khi vào để làm việc. Quy tắc thứ 3, ở đâu cũng có chủ, khi bước vào địa phận của ai đó rồi dù không biết tên vẫn phải xin phép rồi mới được làm việc tiếp. Hai tay anh xách đồ nghề linh kính, trước mặt Gia Huy là bà Tô Hồng đang bận đồ tang trắng, mắt đỏ hoe vì khóc. Anh nhìn bà lão, gật đầu và nói :

“Xin chia buồn cùng gia đình mình”

Bà lão cũng gật đầu lịch sự, nhấp mé môi nói rằng ông nhà đang chờ trong phòng. Mò theo hành lang hoa hắt đèn, vừa bước vào, hơi lạnh kì lạ đột ngột va chạm vào da thịt của Huy không khí trong căn phòng này đặc quánh hơn rất nhiều. Cảm nhận rõ vị trí của xác còn đọng lại trên sàn, anh tặc lưỡi, chắc người ta dọn đi trước rồi không sao anh vẫn xử lý được. Bắt đầu làm việc, anh hỏi bà lão đang đứng đằng sau để xác nhận đúng thông tin một lần nữa. Khi nhận được cái gật đầu, Minh Gia Huy bắt tay vào làm việc. Quy tắc thứ 4 và thứ 5 : làm hình nhân quan trọng nhất là độ chính xác và phải khai nhãn cuối cùng để tránh

những trường hợp xấu do vẽ mắt quá sớm. Tay anh thoăn thoắt cắt dán như anh vẫn hay làm. Đoạn vẽ mắt mũi, anh dừng lại chưa vẽ mắt quá sớm. Di chuyển nhanh để vẽ chi tiết trên quần áo theo yêu cầu của khách hàng. Bà lão vô hồn nhìn chăm chăm vào hành lang tối như đang chờ đợi điều gì đó. Căn phòng khá tối, chẳng bật lấy một cái đèn lớn nào. Khi đang vẽ phần thân, Minh Gia Huy cảm nhận được bên góc tường có hiện hữu. Minh Gia Huy yêu cầu bà Tô Hồng mở đèn nhưng bà từ chối với lý do chồng bà không thích mở đèn. Anh đành cặm cụi vẽ tiếp. Trong lúc đó cái bóng đen, không rõ hình dạng mà chỉ là vệt đen hơn bình thường qua khe mắt anh thấy nó di chuyển chậm chậm nhưng không tiến đến gần chỗ anh làm việc. Anh nhín thờ, cẩn thận dùng bút dạ vẽ hai hình tròn đều nhau làm tròn đen, vẽ đuôi mắt cong cong theo hình bà lão đưa. Nét mực cuối được chấm xuống, anh cảm thấy con mắt trong bức ảnh liếc nhìn anh trong một giây ngắn ngủi. Gia Huy tránh đi ánh mắt đang nhìn trưng trưng vào mình. Quy tắc thứ 8, không được nhìn thẳng vào mắt người được làm lễ dù là hình nhân hay ảnh. Anh thở phào, căn dặn bà lão cắt hình nhân vào trong hộp gỗ đợi đến sáng rồi mang đi đốt.

Anh lịch sự chào bà lão rồi quay người bước đi. Chợt bà lão níu anh lại, bà hỏi

“Cậu không ở lại một chút được sao, tôi không an tâm lắm”

Anh nhẹ nhàng từ chối, bà lão tiếp lời

“Cậu cũng thấy chứ.. chồng tôi ấy”

“Dạ cháu không ạ” anh nói dối. Quy tắc thứ 7 không được nói ra suy nghĩ của chính mình.

Anh nhanh chóng rời khỏi căn chung cư đó. Không chần chừ mà di chuyển thẳng xuống dưới bằng thang bộ cả đoạn đường anh đã không nhìn lại phía sau lấy một lần. Ra đến cửa sảnh, tay anh rung rung, tim đập loạn. Đây không phải lần đầu tiên anh nhìn thấy chúng, nhưng đây là lần anh nhìn rõ nhất. Bước ra xe, tay anh luồn cuốn vận động cơ xe oto trên trán lúc này đã lấm tẩm mồ hôi, không phải vì nóng mà là vì lo. Ta khỏi nơi ngột ngạt ấy, Gia Huy như được giải thoát.